

SWORD ART ONLINE

Reki
Kawahara
Illust : abec

002

AINCRAD

SWORD ART ONLINE

SWORD ART ONLINE

Aincrad

Story : Reki Kawahara
Illust : abec

002

REKI KAWAHARA ABEC BEE-PEE

SWORD ART ONLINE

AINCRAID

“.....ไม่หรอกค่ะ..... ขอขอบคุณมากเลย
.....ที่อุทิศส่้าห์ช่วย.....”

ซิลิก้า § สวานน้อย <บัสต์เทมเมอร์> ผู้มีมอนสเตอร์
จับใช้เป็น <เฟเธอร์ลีดว่้าก่อน>

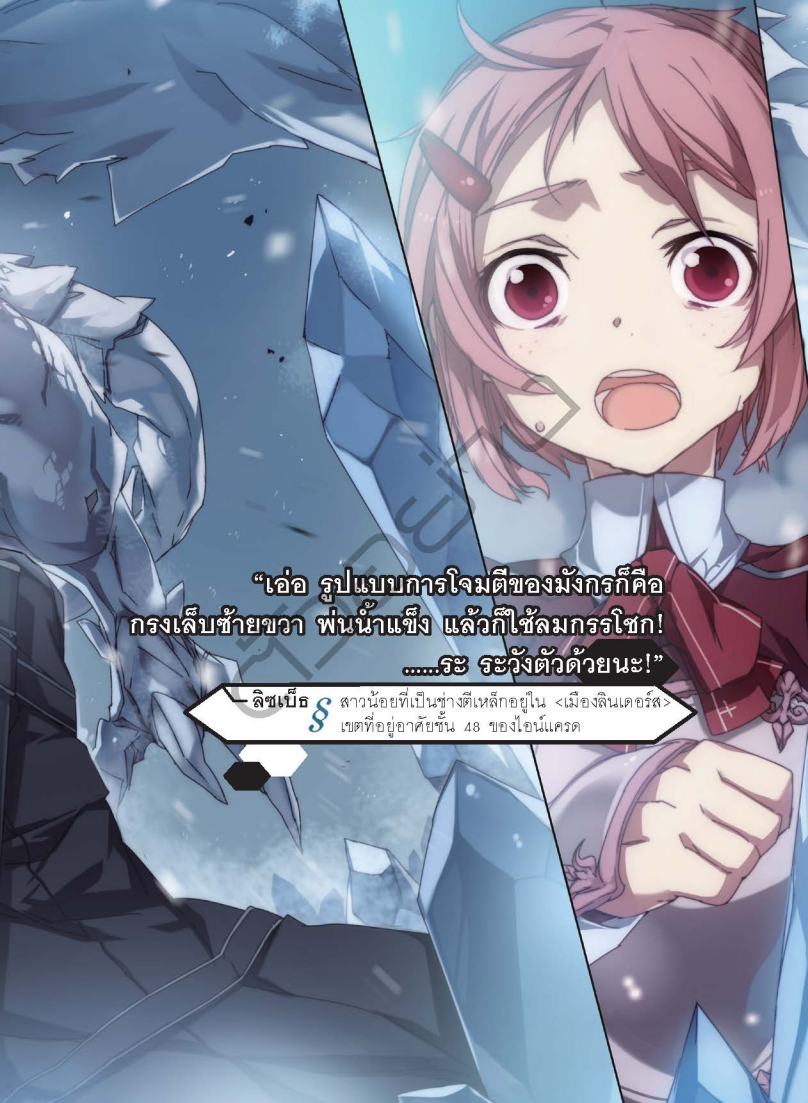

“.....ขอโทษนะ ที่ช่วยเพื่อนของเธอไม่ได้.....”

ศิริโตะ <โซโล่เพลย์เบอร์> ผู้มุ่งมันจะไปให้ถึงขั้นบนสุด
ของอินแครด ฉายาของเขาก็คือ <นักดาบดำ>

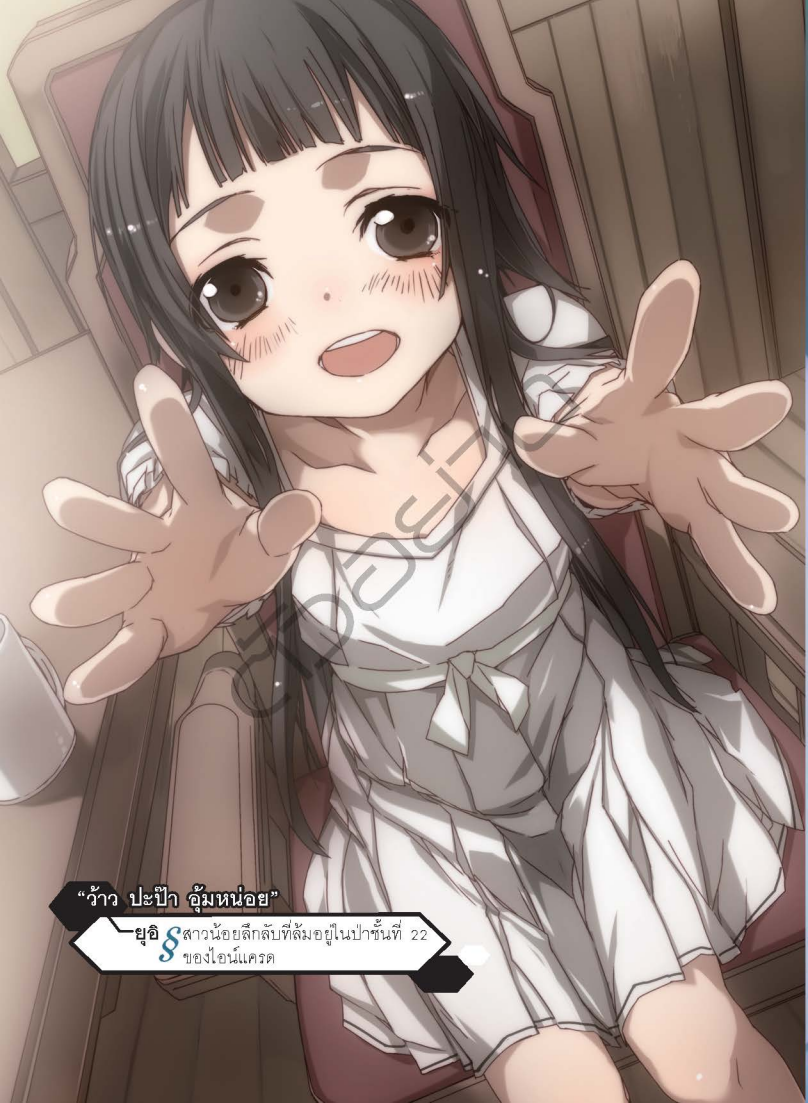

“จะบ้าไรเง!! อย่าเพิ่งออกมาสิ!!”

“เอ่อ รูปแบบการโจมตีของมังกรก็คือ
กรงเล็บซ้ายขวา ฟันน้ำแข็ง แล้วก็ใช้ลมกรรโชก!
.....ระ ระวังตัวด้วยนะ!”

— ลิซเบ็ธ § สวายน้อยที่เป็นช่างตีเหล็กอยู่ใน <เมืองลินเคอร์ส>
เขตที่อยู่อาศัยชั้น 48 ของอินแคเวต

“ว้าว ปะป๊า ลืมหน่อย”

— ยุกิ **S** สาวน้อยลึกลับที่ลี้มอยู่ในป่าชั้นที่ 22
ของไอน์แครด

“นี่ คิริโตะ

หนีไปที่ไหนสักแห่งด้วยกันเถอะ”

— ซาจิ **S** หนึ่งในสมาชิกของ <ภาคีแมวดำคืนข้างขึ้น>
กิลด์บุ๊ก!ออนไลน์แควด

ไอน์แครด

ปราสาทลอยฟ้าขนาดยักษ์

มีทั้งหมด 100 ชั้น เป็นปราสาทที่สร้างขึ้นด้วยหินและเหล็ก ภายในมีเมืองอยู่มากมาย ตลอดจนหมู่บ้าน ป่า ทุ่งหญ้า หรือแม้แต่ทะเลสาบบนไคที่เชื่อมโยงชั้นบนและล่างมีอยู่แค่แห่งเดียวในแต่ละชั้น แต่มันเป็นแดนวงกตอันตรายที่มีมอนสเตอร์เพ่นพ่านอยู่ เหล่าเพลย์เยอร์ในโลกแห่งนี้จะต้องพึ่งพาอาวุธที่มีอยู่แค่ชั้นเดียวบุกฝ่าฟัน หาเส้นทางขึ้นไปชั้นบนให้พบ แล้วกำจัดมอนสเตอร์ที่แข็งแกร่งซึ่งคอยคุ้มกันอยู่ให้ได้เพื่อที่จะไปให้ถึงชั้นบนสุดของปราสาท นอกจากการต่อสู้กับมอนสเตอร์แล้ว ขอบเขตของการเล่นยังกว้างขวางมีทั้งการตีเหล็ก การทำเครื่องหนัง การถักทอ การตกปลา การทำอาหาร การเล่นดนตรี ฯลฯ จึงสามารถ <ใช้ชีวิต> ได้อย่างหลากหลายตามที่กล่าวมา เพราะไม่ได้มีแต่การผจญภัยในฟิลด์อันกว้างใหญ่เท่านั้น

<ไอน์แครด> ก็คือโลกที่เป็นฉากของ <ซอร์ดอาร์ทอนไลน์> ซึ่งเป็นเกมประเภท VRMMO (Virtual Reality Massively Multiplayer Online) เกมแรกของโลก

“นี่เป็นเกมแต่ทำไมไม่ใช่เกม”

——คา야บะ อากิฮิโกะ ซอร์ดอาร์ทออนไลน์โปรแกรมเมอร์

SWORD ART ONLINE
Aincrad

REKI KAWAHARA

ABEC

BEE-PEE

ปราสาทขนาดยักษ์ที่สร้างด้วยหินและโลหะ ซึ่งลอยอยู่บน
ท้องฟ้าสี่ศรามอันไร้ขีดจำกัด

นั่นคือทั้งหมดของโลกใบนี้

มีช่างพิเรนทร์กลุ่มหนึ่งใช้เวลากว่าหนึ่งเดือนในการวัดขนาด
ซึ่งปรากฏว่าเส้นผ่านศูนย์กลางของชั้นที่เป็นฐานนั้นมีขนาดประมาณ
10 กิโลเมตร พอๆ กับเข้าไปในเขตเซตงะยะเลยทีเดียวนะ ยิ่งไปกว่า
นั้นยังมีจำนวนชั้นซ้อนกันอยู่ตั้งมากมายกว่า 100 ชั้น ความกว้าง
ใหญ่ไพศาลนั้นสุดที่จะจินตนาการได้ ส่วนปริมาณข้อมูลทั้งหมดนั้น
ไม่สามารถประเมินได้เลย

ภายในมีเมืองใหญ่อยู่หลายแห่งกับเมืองและหมู่บ้านเล็ก ๆ
อีกมากมาย มีแม้กระทั่งป่า ทุ่งหญ้า และทะเลสาบ บ้านใดที่เชื่อมโยง
ชั้นบนและล่างมีอยู่แค่แห่งเดียวในแต่ละชั้น ซึ่งทั้งหมดนั้นล้วน
แต่เป็นแดนวงกตอันตรายที่มีมอนสเตอร์เฟ้นผ่านอยู่ การค้นหามัน
ให้พบและฟันฝ่าไปจึงเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง แต่ถ้ามีใครฝ่าไปถึงเมืองที่อยู่
ชั้นบนได้สักครั้งแล้วล่ะก็ <วาร์ปเกท> ของที่นั่นกับแต่ละเมืองที่ชั้น
ล่างก็จะเชื่อมโยงกัน ทำให้ทุกคนสามารถวาร์ปไปมาได้อย่างอิสระ

ดังนั้นปราสาทขนาดยักษ์แห่งนี้จึงถูกบุกอย่างซ้ำๆ มานาน
กว่าสองปีแล้ว ตอนนี้อยู่ชั้นสูงสุดก็คือชั้นที่ 74

ชื่อของปราสาทแห่งนี้ก็คือ <ไอน์แครด> โลกแห่งดาบและ
การต่อสู้ที่กำลังลอยอยู่โดยกลืนผู้คนกว่า 6 พันคนเข้าไป และ
นอกจากนี้ยังมีอีกชื่อหนึ่งว่า——

<SWORD ART ONLINE>

002-01

นักดาบดำ

§ ไอ้ไน้แครดซันที่ 35
เดือนกุมภาพันธ์ ปี 2024

“ขอร้องล่ะ..... อย่าทิ้งให้ฉันอยู่คนเดียวเลยนะ.....
พิน่า.....”

น้ำตาที่เอ่อล้นไหลลงมาอาบแก้มทั้งสองข้างของซิลิก้า กระแทบเข้ากับขนนกเส้นใหญ่ที่อยู่บนพื้นดิน แล้วกลายเป็น ละอองแสงกระจายหายไป

ขนนกสีฟ้าอ่อนนั้นเป็นของคู่ต่างหน้าของ <พิน่า> มอนสเตอร์รับใช้ที่เป็นทั้งเพื่อนและคู่หูเพียงหนึ่งเดียวมาอย่าง ยาวนาน เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ พิน่าตายเพราะปกป้อง ซิลิก้า มันได้รับบาดเจ็บสาหัสจากอาวุธของมอนสเตอร์ ส่งเสียงร้องอย่างเศร้าสร้อยออกมาเอือกหนึ่ง แล้วจึงสลาย หายไปราวกับน้ำแข็ง เหลือทิ้งเอาไว้เพียงขนหางยาวๆ เส้นเดียวที่เคยเอาไว้โบกสะบัดด้วยความดีใจยามเมื่อถูก เรียกชื่อ——

1

ซิลิก้าเป็น <บีสต์เทมเมอร์ (Beast Tamers)> ที่หาได้ยากยิ่งในไอน์แครด ไมลี้ ควรจะพูดว่าเคยเป็นมากกว่า เพราะว่ามีมอนสเตอร์รับใช้ที่เป็นสัญลักษณ์ของเทมเมอร์นั้นไม่มีอยู่อีกแล้ว

ระหว่างต่อสู้นั้น มีโอกาสเพียงน้อยนิดในการเกิดอีเว้นท์ทำนองว่า มอนสเตอร์ซึ่งปกติแล้วจะแอ็คทีฟพุ่งเข้ามาโจมตี กลับแสดงความเป็นมิตรต่อเพลย์เยอร์ออกมา หากไม่ยอมพลาดโอกาสนี้ให้อาหารแล้วเทมมิ่งได้สำเร็จละก็ มอนสเตอร์จะกลายเป็นตัวตนอันล้ำค่า ที่จะคอยช่วยเหลือต่างๆ นานา ในฐานะ <มอนสเตอร์รับใช้> ของเพลย์เยอร์ ซึ่งเพลย์เยอร์ที่โชคดีแบบนั้นจะถูกเรียกด้วยความยกย่องและอิจฉาว่า บีสต์เทมเมอร์

แน่นอนว่าไม่มีทางที่มอนสเตอร์ทุกตัวจะยอมมาเป็นมอนสเตอร์รับใช้ ที่มีโอกาสเป็นไปได้ก็แค่มอนสเตอร์ประเภทสัตว์ตัวเล็ก ๆ ส่วนหนึ่งเท่านั้น เงื่อนไขการเกิดอีเว้นท์เองก็ยังไม่เป็นที่กระจ่างชัด แต่ต่างกันว่า <หากฆ่ามอนสเตอร์ชนิดเดียวกันเป็นจำนวนมากเกินไป มันจะไม่เกิดขึ้น>

พอลองมานึก ๆ ดูแล้ว นี่ก็เป็นเงื่อนไขที่โหดน่าดู ถึงจะพยายามเลี้ยงหาแต่มอนสเตอร์ที่สามารถกลายมาเป็นมอนสเตอร์

รับใช้ได้ครั้งแล้วครั้งเล่า ปกติแล้วมอนสเตอร์เหล่านั้นก็จะแฉ็คทีฟ ทำให้หลีกเลี่ยงการต่อสู้ไม่ได้ สรุปลก็คือหากคิดที่จะเป็นบิลด์เทมเมอร์ ก็ต้องเข้าไปหามอนสเตอร์ที่เป็นเป้าหมายให้เยอะๆ กรณีที่ไม่เกิดอิวেন্টก็ต้องหลบหนีทุกครั้ง มันจึงเป็นงานที่ย่างยากจนคาดเดาไม่ออกเลยทีเดียว

ในจุดนั้นคงพอจะกล่าวได้ว่า ซิลิก้าช่างเป็นคนที่โชคดีเหลือเกิน

เธอไม่มีความรู้อะไรมาก่อน ขณะที่เข้ามาในป่าอย่างไม่มีเหตุผล ในชั้นที่ลงมาด้วยความรู้สึกอินโลเล มอนสเตอร์ตัวแรกที่เธอได้พบ กลับเข้ามาหาโดยไม่ได้โจมตี พอโยนถั่วที่ใส่ไว้ในถุงซึ่งซื้อมาโดยไม่ได้คิดอะไรให้มัน ก็บังเอิญว่าเป็นของโปรดของมอนสเตอร์ตัวนั้นพอดี

มังกรตัวเล็กนั้นมีชื่อสายพันธุ์คือ <เฟเธอร์ลีตราก้อน> มีขนนุ่มๆ เป็นสีน้ำตาลเงินจางๆ ปกคลุมทั่วทั้งร่าง และมีขนหางขนาดใหญ่สองเส้นอยู่แทนหาง มันเป็นมอนสเตอร์หายากซึ่งไม่ค่อยปรากฏตัวให้เห็นบ่อยนัก คนที่เหมมันสำเร็จดูเหมือนว่าจะมีซิลิก้าเป็นคนแรก พอเอามังกรตัวนั้นเกาะไหล่กลับมาที่ <ฟรีเบน> เขตที่พักอาศัยชั้น 8 ซึ่งเป็นโฮมทาวน์ ก็ทำให้เกิดประเด็นสนทนาครึกโครมขึ้นมาทันที พอวันรุ่งขึ้น เพลย์เยอร์จำนวนมากต่างก็อาศัยข้อมูลจากซิลิก้า ไปทำทายในการเหมเฟเธอร์ลีตราก้อน¹ แต่ก็ไม่เคยได้ยินเลยว่ามีใครทำสำเร็จ

¹ กักราบ, ฝึกฝน

ซิลิก้าตั้งชื่อมังกรจิตตนันว่า <พิน่า> เหมือนกับชื่อของแมวที่เธอเลี้ยงอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง

มอนสเตอร์ที่เป็นมอนสเตอร์รับใช้ปกติแล้วมักจะมีพลังต่อสู้โดยตรงไม่สูงนัก พิน่าเองก็ไม่มีข้อยกเว้น แต่มันก็มีความสามารถพิเศษหลายอย่างมาชดเชย เช่น ความสามารถค้นหาศัตรูซึ่งจะคอยแจ้งให้รู้ว่ามีย่อมอนสเตอร์อยู่ใกล้ๆ และความสามารถฮีลที่ช่วยฟื้นฟู HP ของเจ้านายได้นิดหน่อย ไม่ว่าอันไหนๆ ก็ล้วนแต่เป็นความสามารถที่ล้ำค่า ทำให้การล่าในแต่ละวันสบายขึ้นเป็นอย่างมาก แต่สิ่งที่เธอตั้งใจที่สุดก็คือความอบอุ่นกับความสบายใจที่ตัวตนของพิน่าได้นำมาให้

โปรแกรม AI ที่มอนสเตอร์รับใช้มีอยู่ไม่ใช่สิ่งที่เลอเลิศอะไรมากนัก แน่แน่นอนว่ามันพูดไม่ได้ เข้าใจคำสั่งได้แค่ลึบกว่าอย่าง แต่สำหรับซิลิก้าที่อายุเพียงแค่ 12 ปีและต้องมาถูกขังอยู่ในโลกที่ถูกปิดตายอย่าง SAO จนแทบจะถูกเล่นงานให้ตายด้วยความกังวลและความเหงา การช่วยเหลือของพิน่าจึงเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะแสดงออกมาเป็นคำพูดได้ พอได้คู่หูอย่างพิน่ามา แทบจะกล่าวได้ว่า ในที่สุด <การผจญภัย> ของซิลิก้า——

หรือก็คือ <การมีชีวิตอยู่> ในโลกแห่งนี้ก็ได้เริ่มขึ้น

หลังจากนั้น 1 ปี ซิลิก้ากับพิน่าก็เก็บสะสมประสบการณ์อย่างราบรื่น ฝีมือพัฒนาขึ้นในฐานะผู้ใช้มีดสั้น จนมีชื่อเสียงในฐานะเพลย์เยอร์เลเวลสูงพอสมควร ในบรรดาเพลย์เยอร์ที่อยู่ชั้นกลางๆ

แน่นอนว่าเลเวลเธอยังไม่เยอะถึงขนาดพวกนักดาบ

ระดับที่อบที่ต่อสู้อยู่ในแนวรบหน้าสุดอย่าง <กลุ่มเคลียร์เกม> ซึ่งมีอยู่แค่ไม่กี่ร้อยคนในบรรดาเพลย์เยอร์กว่า 7 พันคน แต่ในอีกแง่หนึ่งก็ถือเป็นตัวตนที่ทำให้ยากยิ่งกว่าบีสเทมเมอร์เสียอีก เนื่องจากแทบจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นพวกเขาเลย การที่มีชื่อเสียงโด่งดังในบรรดาเพลย์เยอร์ชั้นกลาง ๆ ซึ่งรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนขนาดใหญ่ ก็เหมือนกับการเข้าไปอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับไอดอลเพลย์เยอร์

เดิมทีเพลย์เยอร์ที่เป็นผู้หญิงก็มีน้อยนิดอยู่แล้ว และยังมีเรื่องของอายุมาเกี่ยวข้องด้วย จึงใช้เวลาไม่นานนักที่ <ซิลิก้าผู้ใช้มังกร> จะกลายเป็นคนดังที่มีแฟน ๆ อยู่เป็นจำนวนมาก มีคำชักชวนของปาร์ตีหรือกิลด์ที่ต้องการไอดอลมาอย่างไม่ขาดสาย สถานการณ์แบบนี้อาจจะทำให้ซิลิก้าที่อายุแค่ 13 ปีเหลิงขึ้นมานิดหน่อยก็เป็นได้ แต่สุดท้ายแล้วความล้าพองนั้นก็ทำให้เกิดความผิดพลาดที่แม้ว่าจะนึกเสียใจทีหลังสักเท่าไรก็ไม่อาจจะแก้ไขได้

สาเหตุนั้นคือการได้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ

ซิลิก้าเข้าร่วมกับปาร์ตีที่มาชักชวนเมื่อ 2 สัปดาห์ก่อน แล้วก็ไปผจญภัยใน <ป่าวงกต> ซึ่งเป็นผืนป่าอันกว้างขวางที่อยู่ทางตอนเหนือของชั้นที่ 35 แน่่อนว่าแนวรบหน้าสุดในตอนนั้นก็คือชั้น 55 ที่อยู่ด้านบนขึ้นไปอีกเยอะและชั้นนี้ถูกเคลียร์ไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งพวกนักดาบระดับที่อบโดยทั่วไปแล้วจะสนใจแต่การบุกฝ่าเขตเขาวงกตเท่านั้น ส่วนดันเจี้ยนย่อย

อย่าง <ปาวงกต> จึงถูกทิ้งเอาไว้โดยไม่มีใครไปแตะต้อง มันจึงกลายเป็นเป้าหมายอันเหมาะสมเจาะของเพลย์เยอร์ชั้นกลางๆ

ปาร์ตี 6 คนที่ซิลิก้าเข้าร่วมด้วยนั้น มีแต่คนที่ฝีมือเก่งกาจ ต่อสู้มาตั้งแต่ตอนเช้า เจอหีบสมบัติมากมาย หาเงินคอลลกับไอเท็มได้เป็นกอบเป็นกำ พอสิ้นของบริเวณรอบๆ เริ่มกลายเป็นตอนเย็น ทุกคนก็ใช้โพชั่นฟื้นฟูพลังไปจนหมดเกลี้ยงแล้ว เลยตัดสินใจยกเลิกการเดินทาง ตอนที่เริ่มเดินกลับไปยังเขตที่อยู่อาศัยนั่นเอง เพลย์เยอร์สาวรูปร่างผอมเพรียวอีกคนหนึ่งที่ใช้หอกยาวก็พูดกับซิลิก้าเป็นทำนองว่าจะขัดแย้งชัดเจนว่า

——เรื่องการแบ่งไอเท็มหลังจากที่กลับไปแล้วนะ เธอมีเงินเหลืมนตัวนั้นคอยฟื้นฟูพลังให้อยู่แล้ว คงไม่จำเป็นต้องใช้คริสตัลฟื้นฟูพลังสินะ

ซิลิก้าไม่พอใจก็เลยพูดสวนกลับทันที

——เธอนั้นแหละไม่ได้ออกไปสู้แนวหน้าเหมือนคนอื่น เอาแต่ป้วนเปี้ยนอยู่หลังชาวบ้านอยู่ได้ คงจะไม่ได้ใช้คริสตัลหรอก

หลังจากนั้นก็มีการพูดจาตอบโต้กันอย่างรุนแรง นักตบถ้อโล่ที่เป็นผู้นำจึงเข้ามาไกล่เกลี่ย แต่ก็เหมือนกับเอาน้ำมันไปรดคองไฟ ในที่สุดซิลิก้าที่โกรธจนเลือดขึ้นหน้าจึงพูดออกมาว่า

——ฉันไม่ต้องการไอเท็มอะไรทั้งนั้น ฉันจะไม่รวมกลุ่มกับเธออีกเด็ดขาด ปาร์ตีที่ต้องการตัวฉันน่าจะยังมีอยู่อีกถมไป!

ผู้นำรังตัวเธอเอาไว้โดยบอกว่าอย่างน้อยๆ ก็ให้ไปด้วยกันจนกว่าจะออกจากป่าไปถึงตัวเมือง แต่ซิลิก้ากลับไม่ยอมฟัง เธอแยกกับทั้งห้าคน พุ่งพรวดเข้าไปตามทางแยกเดินจ้ำจ้ออย่างรู้สึกหงุดหงิดไปเรื่อยๆ

ต่อให้ลุยแบบไซโลก็เถอะ สกิลมีดสั้นของเธอเองก็มาสเตอร์ไปกว่า 70% แล้ว แถมยังมีพินาคอยช่วยอีก ดังนั้นสำหรับซิลิก้าแล้ว มอนสเตอร์ในชั้นที่ 35 จึงไม่ใช่ศัตรูที่ร้ายกาจอะไรนัก คงจะฝ่าไปได้โดยไม่ลำบากจนถึงเขตตัวเมืองหลัก—— ซึ่งมันน่าจะเป็นอย่างนั้น ถ้าหากเธอไม่หลงทางเข้าเสี้ยก่อนล่ะก็

<ปาวงกต> นั่นเป็นต้นเจี้ยนที่ไม่ใช่ธรรมดาสมกับชื่อของมัน

ป่าที่มีต้นไม้ใหญ่ตั้งเรียงรายอยู่จนมืดสลัว แบ่งออกเป็นหลายร้อยแอเรียแบบเดียวกับกระดานหมากล้อม มันถูกกำหนดเอาไว้ว่า พอย่างเท้าเข้าไปในแอเรียหนึ่งแล้วผ่านไปสัก 1 นาที การเชื่อมต่อกับแอเรียข้างๆ ทุกทิศทางจะเปลี่ยนไปหมดในรูปแบบสุ่ม ดังนั้นการที่จะผ่านป่าออกไปให้ได้นั้น ต้องรีบฝ่าแต่ละแอเรียไปเรื่อยๆ ภายใน 1 นาที หรือแม้กระทั่งไอเท็มแผนที่ราคาแพง ที่วางขายอยู่ในร้านขายอุปกรณ์ที่เขตตัวเมืองหลัก ตรวจสอบการเชื่อมต่อทุกทิศทางแล้วค่อยเดินไปตามนั้น

คนที่มีแผนที่อยู่มีแต่นักดาบถือโล่ที่เป็นผู้นำเท่านั้น แคมตอนที่อยู่ในปาวงกตถึงจะใช้คริสตัลวาร์ปก็จะไม่กลับไปตัวเมือง แต่จะถูกพาไปยังที่ไหนสักแห่งในป่าแบบแรนด้อม

ซิลิก้าจึงต้องพยายามวิ่งฝ่าออกไปเองอย่างช่วยไม่ได้ แต่การวิ่งฝ่าออกไปตามทางเล็กๆ ในป่าอันคดเคี้ยว พร้อมกับหลบหลีกรากไม้ขนาดยักษ์ไปด้วยนั้น เป็นสิ่งที่ยากยิ่งกว่าที่คิดเสียอีก

ตอนนี้กำลังมุ่งหน้าตรงไปยังทิศเหนือ แต่พอไปถึงตรงริมสุดของแอเรีย ก็เลย 1 นาทีไปแล้ว เลยถูกวาร์ปไปยังที่หนึ่งที่ไม่รู้จักแล้วซ้ำเล่า ระหว่างนั้นซิลิก้าก็ค่อยๆ อ่อนล้าขึ้นมา สีของดวงอาทิตย์ยามเย็นเริ่มเข้มขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งร้อนรนเพราะความมืดมิดที่เริ่มคืบคลานเข้ามา ก็ยิ่งหลบหนีออกจากแอเรียไม่ได้

สุดท้ายแล้วซิลิก้าก็ตัดสินใจที่จะวิ่งต่อไป หันมาเดินแทนโดยคาดหวังว่าจะบังเอิญโผล่ไปยังแอเรียที่อยู่ตรงริมสุดของป่าได้ แต่โชคก็ไม่เข้าข้างเธอเอาเสียเลย—— ระหว่างที่เดินอย่างหมดเรี่ยวหมดแรงอยู่นั้นเอง มอนสเตอร์ก็เข้ามาจู่โจมอย่างไม่ปราณี ถึงจะรับมือได้อย่างสบายๆ ในแง่ของเลเวลแต่พอรอบๆ ตัวมืดลงก็มองเห็นพื้นไม่ค่อยถนัด ถึงจะมีพินาคอยสนับสนุนอยู่ ก็ไม่มีทางที่จะเอาชนะการต่อสู้ทั้งหมดได้อย่างไร้บาดแผล ในที่สุดก็ต้องใช้โพชั่นที่เหลืออยู่หรือแม้กระทั่งคริสตัลพื้นหลังสำหรับยามฉุกเฉิน เสียจนหมดเกลี้ยง

พินาคอยสนับสนุนไหลลงจะรับรู้ถึงความกังวลของซิลิก้าได้ จึงส่งเสียงร้องครู่ๆ พลางเข้ามาเคลือบเคลียอยู่ตรงแก้มของเธอ ซิลิก้าลูบไล้คอที่ยาวของคู้หูราวกับจะปลอบโยน พร้อมกับนឹกลีลาใจที่หลัง ที่ความใจร้อนกับความเหิมเกริมของตัวเองทำให้ต้องตกที่นั่งลำบากแบบนี้

เธอเดินไปพร้อมกับพูดพึมพำถึงพระเจ้าอยู่ในใจ

——ลูกสำนึกผิดแล้ว ต่อไปจะไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนพิเศษอีกแล้ว เพราะฉันขอให้อาร์ปครึ่งหน้า แล้วได้ออกไปจากป่าด้วยเถอะค่ะ

เธอภาวนาขณะที่เดินไปยังวาร์ปโซนซึ่งกำลังสิ้นไหวอยู่ราวกับไอแดด หลังจากเกิดความรู้สึกตาลายไปชั่วขณะแล้ว สิ่งที่อยู่ตรงเบื้องหน้าของเธอก็คือ—— ป่าลึกไม่ต่างไปจากที่แล้วๆ มา ราวกับว่ามันเป็นเรื่องที่แน่นอนอยู่แล้ว ด้านในของแมกไม้ที่เกาะกลุ่มกันอยู่มีแต่ความมืดมิด มองไม่เห็นเศษเสี้ยวของทุ่งหญ้าที่น่าจะโอบล้อมป่าอยู่เลย

ตอนที่เธอกำลังจะเดินออกไปอีกครั้งอย่างอ่อนแรง—— พิน่าที่อยู่บนไหล่ก็รีบก้มหัวลง ส่งเสียงร้องแหลมๆ ดังแก้วก! มันคือสัญญาณเตือน ซิลิก้ารีบชักมีดสั้นคู่ใจออกมาจากที่เอวอย่างรวดเร็ว ตั้งท่าหันไปทางที่พิน่ากำลังมองอยู่

หลายวินาทีต่อมา เธอก็ได้ยินเสียงครางหุ้มดำดังมาจากเงาของต้นไม้ใหญ่ที่มีตะไคร่น้ำเกาะอยู่ พอเพ่งมองดูให้ดี ๆ ก็มีเคอร์เซอร์สีเหลืองแสดงอยู่ จำนวนหลายอันเสียด้วย 2..... ไม่สิ 3 ตัว ชื่อของมอนสเตอร์คือ <ดริงค์เอป (Drunk Ape)> เป็นมนุษย์วานรระดับที่แข็งแกร่งที่สุดในบรรดาพวกที่โผล่มาในป่าวงกต ซิลิก้าก็ตรึมฝิปากทันที

แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ——

ในแง่เลเวล มันก็ไม่ถึงกับว่าคับขันอะไรนัก

กรณีทีเพลย์เยอร์ระดับชั้นกลาง ๆ อย่างพวกซิลิก้า

จะออกไปบนฟิลด์ โดยทั่วไปแล้วจะเผื่อความปลอดภัยเอาไว้
อย่างเกินพอ เกณฑ์ปกติก็คือเวลาที่ถูกมอนสเตอร์ 5 ตัวรุมล้อม
ต้องสามารถเอาชนะได้ด้วยตัวคนเดียวโดยไม่ต้องฟื้นฟูพลัง

ทำไมนะหรือ นั่นเป็นเพราะสาเหตุที่เพลย์เยอร์ชั้น
กลางๆ จะออกไปผจญภัยนั้น ต่างกับพวกนักดาบระดับที่อป
ที่ต่อสู้ในแนวรบหน้าสุดที่มีเป้าหมายเพื่อการเคลียร์เกม อย่าง
แรกก็คือเพื่อให้ได้เงินคอลลที่จำเป็นต่อการดำรงชีพในแต่ละวัน
อย่างที่สองก็คือเพื่อเก็บค่าประสบการณ์ ให้ได้เป็นอย่างน้อย
ที่สุดสำหรับการอยู่ในชั้นกลางๆ และอย่างที่สามก็คือเพื่อแก้
เซ็งนั่นเอง ไม่ว่าจะเหตุผลไหนๆ ก็พูดได้ยากว่า มันเป็นเป้าหมาย
ที่จำเป็นถึงขั้นจะต้องยอมเสี่ยงตายจริงๆ อันที่จริงใน
<เมืองเริ่มต้น> ก็ยังมีเหล่าเพลย์เยอร์อยู่อีกตั้งพันกว่าคน เพื่อ
หลีกเลี่ยงการเพิ่มโอกาสที่จะตาย

แต่ว่ายังไงก็จำเป็นที่จะต้องมียาได้เป็นระยะๆ เพื่อให้
ให้มีข้าวกิน และมีเตียงในโรงแรมให้นอนพัก ที่สำคัญก็คือ
ถ้าเลเวลของตัวเองไม่ได้อยู่ในเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของเหล่าเพลย์เยอร์
ก็จะรู้สึกกังวลขึ้นมา ซึ่งนั่นก็เป็นนิสัยเสียของคนที่เล่น MMO
อยู่แล้ว หลังจากที่เกมเริ่มต้นขึ้นผ่านมาได้กว่า 1 ปีครึ่งใน
ตอนนี้ เหล่าเพลย์เยอร์ที่เกาะกลุ่มกันอยู่เป็นจำนวนมาก ก็
เริ่มที่จะออกไปบนฟิลด์ด้วยส่วนต่างความปลอดภัยอัน
เหลือเฟือ และสนุกกับการผจญภัยได้อย่างพอสมควรบ้างแล้ว

ดังนั้นถึงจะบอกว่า—— มิตรังค์เอพระดับที่แข็งแกร่ง
ที่สุดของชั้นที่ 35 อยู่ถึง 3 ตัวด้วยกัน แต่มันก็ไม่น่าจะใช้ศัตรู

ของซิลิก้าที่เป็นผู้ใช้งาน

ซิลิก้าถ่อมมีดสั้นตั้งท่ารับมือด้วยสภาพจิตใจที่อ่อนล้า
พิน่าบินขึ้นมาจากไหล่ ตั้งท่าเตรียมต่อสู้เช่นกัน

สิ่งที่ปรากฏตัวออกมาจากด้านในของต้นไม้ที่เป็นดงอยู่นั้น ก็คือมนุษย์วานรขนาดใหญ่ที่มีขนสีแดงคล้ำปกคลุมไปทั่วร่าง ในมือขวาของพวกมันถือกระบองหยาบๆ ส่วนมือซ้ายหิ้วไม้ที่เหมือนกับน้ำเต้าผูกเชือกอยู่ด้วย

ระหว่างที่มนุษย์วานรยกกระบองขึ้นพร้อมทั้งแยกเขี้ยวส่งเสียงตะโกนร้องอยู่นั่นเอง ซิลิก้าก็ถีบตัวพุ่งออกไปหาศัตรูตัวที่อยู่หน้าสุด ตามหลักซึ่งลงมือก่อนย่อมได้เปรียบ ท่าพุ่งโจมตีระดับกลางของสกีลมีดสั้น <แรพิดไบท์ (Rapid Bite)> เข้าเป้าอย่างจัง HP ลดลงไปฮวบฮาบ แล้วสยบอีกฝ่ายด้วยท่าต่อเนืองอันรวดเร็วของมีดสั้น

ดริงค์โอพีใช้กลิสิกของเมส² เลเวลต่ำ พลังโจมตีในแต่ละครั้งรุนแรงพอสมควร แต่ความเร็วกับความต่อเนื่องในการใช้ทำนั้นก็ไม่ว่าไร ซิลิก้าโจมตีต่อเนื่องอย่างเข้าเป้าทุกครั้ง แล้วรีบถอยออกมา หลบหลักการโจมตีสวนกลับของศัตรู จากนั้นก็พุ่งเข้าไปอีกครั้ง ใช้กลยุทธ์ฮีทแอนด์เอเวจโจมตีแล้วจากหลบซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้แถบ HP ของศัตรูตัวหนึ่งลดฮวบลงอย่างรวดเร็ว บางครั้งพิน่าเองก็ช่วยพ่นลมหายใจที่คล้ายๆ กับฟองสบู่ บดบังทัศนวิสัยของลิงทำให้ลับสน

² คทา, กระบอง

ในการโจมตีครั้งที่ 4 ตอนที่เธอกำลังจะใช้ทำต่อเนื่อง <ฟีดเอจจ์ (Fad Edge)> เผด็จศึกมนุษย์วานรตัวแรกนั่นเอง
แค่ชั่วพริบตาเดียว ศัตรูตัวใหม่ที่อยู่ทางขวาด้านหลัง
ของเป้าหมาย ก็เปลี่ยนตัวมาอยู่ด้านหน้าแทน ซิลิก้าเลยต้อง
เปลี่ยนเป้าหมายอย่างช่วยไม่ได้ หันมาลด HP ของศัตรูตัวที่
สองแทน ลิงตัวแรกได้ฉกหลบออกไปทางด้านหลังแล้ววกโห
ในมือซ้ายขึ้นมาตี—

และแล้วก็เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ซิลิก้าซึ่งกำลังตรวจสอบ
แถบ HP ของดริงค์เอพัตว์แรกที่อยู่ตรงริมจอถึงกับตกตะลึง
แถบ HP กำลังค่อยๆ ฟื้นฟูด้วยความเร็วพอสมควร ดูเหมือน
ว่าในใจจะใส่ยาฟื้นฟูพลังอะไรสักอย่างเอาไว้

เธอเคยต่อสู้กับดริงค์เอพมาก่อนที่ชั้น 35 แห่งนี้
ตอนนั้นจัดการได้ถึง 2 ตัวอย่างไม่ยากเย็นอะไร เนื่องจาก
ไม่ได้เปิดโอกาสให้พวกมันสลบตัว ก็เลยไม่รู้สักตัวว่ามันมีความ
สามารถพิเศษแบบนี้อยู่ด้วย ซิลิก้ากัดฟันทุ่มเทสุดกำลังเพื่อ
โค่นศัตรูตัวที่สอง แต่ว่าพอแถบ HP ของศัตรูตัวที่สองลดลง
จนถึงโซนสีแดง ชั่วพริบตาที่เธอกำลังทิ้งระยะห่างเพื่อที่เผด็จ
ศึก ก็ถูกแทรกแซงจากด้านข้างอีกจนได้ ดริงค์เอพัตว์ที่สาม
นั่นเอง พอมองดูอีกทีก็พบว่า HP ของลิงตัวแรกฟื้นฟูจนเกือบ
จะเต็มแล้ว

ขึ้นเป็นแบบนี้คงไม่จบไม่สิ้นแน่ รสชาติของความ
ร้อนรอนกำลังแผ่ซ่านอยู่ภายในปากของเธอ

เดิมทีซิลิก้าก็แทบจะไม่เคยมีประสบการณ์ต่อสู้กับ

มอนสเตอร์ตามลำพัง เลเวลที่เก็บเผื่อเอาไว้เพื่อความปลอดภัย มันก็เป็นแค่ค่าตัวเลข ส่วนความสามารถของเพลย์เยอร์มันก็อีกเรื่องหนึ่ง พอต้องมาเจอกับสถานการณ์ที่คาดไม่ถึง ความร้อนรนที่เกิดขึ้นในใจของซิลิก้าก็ค่อยๆ ทำให้เกิดความตื่นตระหนกขึ้นมา มีการโจมตีพลาดมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งนั่นก็ทำให้ศัตรูได้โอกาสโจมตีสวนกลับ

ตอนที่ลดแถบ HP ของดรงค์โอพัวต์ที่ 3 ลงได้ประมาณครึ่งหนึ่ง ซิลิก้ารู้สึกได้อย่างถล่มทลายด้วยท่าโจมตีต่อเนื่องมากเกินไป มนุษย์วานรไม่ยอมพลาดโอกาสที่เธอขยับตัวไม่ได้ ในที่สุดการโจมตีแบบคริติคัลก็โดนตัวเธอเข้าอย่างจัง

ตัวกระบองนั้นเป็นแค่ของหยาบๆ ที่ทำขึ้นจากการไล่ไม้ แต่ด้วยแดเมจพื้นฐานจากน้ำหนักของมัน และค่าพลังกล้ามเนื้อของดรงค์โอพ ก็ทำให้แถบ HP ของซิลิก้าลดลงกว่า 30% อย่างคาดไม่ถึง ความรู้สึกเวียนวบล้นผ่านไปกลางหลัง

ซิลิก้าหัวน้ไหลเป็นอย่างมากเพราะว่าโพชั่นพื้นพลังที่มีอยู่นั้นใช้ไปหมดแล้ว พิน่าเองก็ช่วยฟื้นฟู HP ให้ด้วยฮิลเบรชได้แค่ 10% นอกจากนี้ยังใช้การได้ไม่บ่อยนักด้วย พอคำนวณโดยรวมกับเรื่องนั้นดูแล้ว ซินได้รับแดเมจแบบเดียวกันอีก 3 ครั้งล่ะก็—— ต้องตายแน่ๆ

ตาย ทันทีที่ความเป็นไปได้นั้นแวบขึ้นมาในหัว ซิลิก้าก็รู้สึกหวาดกลัว แขนยกไม่ขึ้น ขาก็ไม่ยอมขยับ

ที่ผ่านมาส้ารับเธอแล้ว การต่อสู้ก็คือสิ่งที่น่าตื่นเต้น และห่างไกลจากอันตรายอย่างแท้จริง ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่า

จะมี <ความตาย> ของจริงรออยู่บนเส้นทางนั้น

ซิลิก้าส่งเสียงกรี๊ดร้อง ตัวแข็งทื่อเบิกตาโพล่ง มองดูตรงค็อเพท์ที่กำลังเงือกระบองขึ้นสูงอีกครั้ง เธอเพิ่งจะตระหนักเป็นครั้งแรกว่าการต่อสู้กับมอนสเตอร์ใน SAO คืออะไรตระหนักถึงความเป็นจริงที่ว่า มันเป็นเกมแต่ไม่ใช่เกม

กระบองที่ถูกฟาดลงมาพร้อมกับเสียงทึบ ฟุ้งเข้าใส่ซิลิก้าที่มัวแต่ยืนตัวแข็งทื่อ เธอล้มลงกับพื้นโดยไม่อาจต้านทานแรงกระแทกอันรุนแรงได้ แถบ HP ลดลงฮวบฮาบเข้าสู่โซนสีเหลืองแล้ว

เธอไม่อาจคิดอะไรได้อีก ทั้งที่ยังมีทางเลือกอื่นอยู่แหม่ๆ อย่างเช่น วิ่งหนีหรือไม่ก็ใช้คริสตัลวาร์ป แต่ซิลิก้ากลับทำได้แค่มองดูกระบองที่ถูกเงือขึ้นอีกเป็นครั้งที่สามอย่างงุนงง

อาวุธหยาบๆ เปล่งแสงสีแดง ตอนที่เธอกำลังจะหลับตาลงอย่างอัตโนมัติ

มีเงาเล็กๆ ฟุ้งเข้ามาขวางกระบองอยู่กลางอากาศ เกิดเสียงกระแทกอันหนักหน่วง ขนนกสีฟ้ากระเจิงออกไปพร้อมกับแสงเอฟเฟค ขณะที่แถบ HP อันเล็กน้อยก็ลดลงจนถึงริมห้ายสุด

พินาทีที่ถูกหวดลงไปกองกับพื้น ยกคอขึ้นจ้องมองซิลิก้าด้วยดวงตากลมๆ สีน้าเงิน มันส่งเสียงร้องเบาๆ ดัง “คิว.....”—— หลังจากนั้นก็กลายเป็นเศษโพลีก้อนระยิบระยับแตกกระจายออกไป ขนหางยาวๆ เส้นหนึ่งปลิวอยู่กลางอากาศแล้วตกลงมาที่พื้น

อะไรวางอย่างในตัวซิลิก้าได้ขาดสะบั้นลง ด้ายที่มองไม่เห็นซึ่งรัดอยู่ที่ตัวร่างสลายหายไป เธอรู้สึกถึงความโกรธก่อน ความเศร้าเสียอีก โกรธตัวเองที่ตื่นตระหนกกับการโจมตีแค่ที่เดียวเท่านั้นจนขยับตัวไม่ได้ และโกรธความโง่เงาของตัวเองที่ไม่ให้ด้วยเรื่องทะเลาะเบาะแว้งเล็กๆ น้อยๆ แคมยังคิดว่า จะบุกฝ่าป่าออกไปได้ตามลำพัง

ซิลิก้าถอยออกไปด้วยการเคลื่อนไหวอันคล่องแคล่ว พอหลบการไล่ตามโจมตีของมอนสเตอร์แล้ว เธอก็ส่งเสียงตะโกนพร้อมกับโจมตีเข้าใส่ศัตรูอย่างดุเดือด มีดสั้นในมือขวา เปล่งแสงฟาดฟันเข้าใส่ร่างของมนุษย์วานรครึ่งแล้วครึ่งเล่า

พอเห็นพลังกายของพวกพ้องลดลง ดริงค์เอพตัวแรกก็เข้ามาแทรกแซงอีกครั้ง ซิลิก้าไม่ได้หลบกระบวนงแต่รับเอาไว้ด้วยมือซ้าย ถึงจะไม่เท่ากับโดนเข้าอย่างจังแต่แถบ HP ก็ลดลง แต่กระนั้นเธอก็กลับไล่ล่าศัตรูตัวที่สามที่ฆ่าพินาโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

เธอขยับร่างเล็กๆ เข้าไปคลุกวงใน ใช้พลังทั้งหมดแทงมีดสั้นเข้าใส่ที่หน้าอกของมนุษย์วานร HP ของศัตรูหมดลงพร้อมกับเอฟเฟคปลั่งการของคริติคัลอิท มีเสียงกรีดร้องแล้วก็เสียงแตกกระจายดังตามมา

ซิลิก้าหันกลับไปมองท่ามกลางเศษชิ้นส่วนของออบเจ็คที่กระจัดกระจาย แล้วจึงพุ่งเข้าใส่เป้าหมายใหม่โดยไม่พูดไม่จาเกล็ดลดลงจนถึงโซนสีแดงแล้ว แต่เธอไม่ได้ใส่ใจเรื่องนั้นเลยแม้แต่น้อย ภายใต้อันตรายที่บีบแคบลงนั้น ร่างของศัตรูที่ต้องฆ่า

กลับขยายใหญ่ขึ้นจนเด่นชัด

ตอนที่เธอลืมความกลัวตาย ผีนพุงเข้าไปอย่างนุ่มนวล ภายใต้อะระบองที่ถูกฟาดเข้าใส่ตัวเอง

ลำแสงสีขาวยริ้วทึบฟาดพื้นเข้าใส่จากทางด้านหลังเป็น แนวเส้นตรงที่ด้านข้างของครีตก์เอฟซึ่งเรียงรายกันอยู่ 2 ตัว

แค่พริบตาเดียว ร่างของพวกสิงก็ขาดออกเป็นสองส่วน มีเสียงกรีดร้องกับเสียงจากการทำลายดังขึ้นมา แล้วก็แตกสลายไป

ซิลิก้าที่ยืนตะลึงอยู่มองเห็นเพลย์เบอร์เพศชายคนหนึ่ง ยืนอยู่ด้านหลังของเศษออปเจ็คที่กำลังสลายหายไป เขามี เส้นผมสีดำและสวมโค้ทสีดำ ตัวไม่ค่อยสูงนัก แต่กลับรู้สึกได้ถึงแรงกดดันอย่างรุนแรงจากทั่วร่างของผู้ชายคนนั้น ซิลิก้าเกิดความกลัวขึ้นมาตามสัญชาตญาณ เลยถอยหลังไปเล็กน้อย แล้วทั้งสองก็สบตากัน

นัยน์ตาของอีกฝ่ายดูสงบนิ่งและลึกลับราวกับความมืด ในยามค่ำคืน ชายคนนั้นเอาดาบมือเดียวที่ถืออยู่ในมือขวา เลียบกลับคืนที่ฝักดาบดั่งแครง แล้วจึงเอ่ยปากขึ้นมา

“.....ขอโทษนะ ที่ช่วยเพื่อนของเธอไม่ได้.....”

พอได้ยินเสียงนั้น เร็วแรงก็หายไปจากร่างของซิลิก้า น้ำตาที่ไม่อาจจะกลั้นได้อีกก็เอ่อล้นออกมาอย่างต่อเนื่อง ไม่รู้สึกตัวเลยว่ามันได้ลื่นหลุดออกจากมือหล่นลงกับพื้น ซิลิก้ามองไปยังขนนกสีฟ้าที่อยู่บนพื้น แล้วก็คุกเข่าทรุดลงอยู่ เบื้องหน้านั้น

ความโกรธที่พวยพุ่งขึ้นมาอย่างรวดเร็วหายไปแล้ว

ความเศร้ากับความรู้สึกสูญเสียอย่างสุดซึ่งผุดขึ้นมาอยู่ในใจ แทน มันกลายเป็นหยดน้ำตาที่ไหลลงมายังแก้มของเธออย่างไม่หยุด

AI ของปีศาจรับใช้ไม่น่าจะมีแพทเทิร์นการกระทำอย่างเช่น การเอาตัวเองพุ่งเข้าไปใส่มอนสเตอร์ เพราะฉะนั้นการที่พิน่าพุ่งเข้ามาขวางกระบองที่ถูกฟาดเข้าไป จึงเป็นความตั้งใจของตัวมันเอง กล่าวได้ว่านั่นคือสัญลัษณ์แห่งมิตรภาพกับซิลิก้า ที่อยู่ร่วมกันมากกว่า ๑ ปี

ซิลิก้าร้องให้สะอึกสะอื้น มือทั้งสองข้างจิกอยู่ที่พื้นดิน แล้วเธอก็เคঁค้ำคำพูดออกมา

“ขอร้องล่ะ..... อย่าทิ้งฉันเอาไว้คนเดียว..... พิน่า.....”

แต่ทว่าชนนกลีฟ้านั้นไม่ได้ตอบอะไรกลับมาเลย

2

“.....ขอโทษนะ”

เสียงของชายชุดดำดังขึ้นมาอีกครั้ง ซิลิก็้าพยายามกลืนน้ำตาแล้วส่ายหน้า

“.....ไม่หรอกค่ะ.....ฉันมัน.....โง่เองแหละ.....

ขอขอบคุณมากเลยค่ะ..... ที่อุตส่าห์ช่วย.....”

เธอกลับเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้น แล้วก็พูดออกมาได้แค่นั้น

ชายหนุ่มเดินเข้ามาใกล้ ๆ แล้วคุกเข่าลงตรงเบื้องหน้าของซิลิก็้า ก่อนที่จะพูดอีกครั้งอย่างไม่เกรงใจ

“.....คือวาชนนคนั้น มีชื่อไอเท็มอยู่ด้วยหรือ?”

ซิลิก็้าเงยหน้าขึ้นมาอย่างรู้สึกมีนงกับคำพูดอันคาดไม่ถึงของชายคนนั้น เธอเช็ดน้ำตา แล้วมองไปยังชนนกสีฟ้าอีกครั้ง

จะว่าไปแล้ว การที่มีชนนกลงเหลืออยู่แค่เส้นเดียวมันก็น่าประหลาด ไม่ว่าจะเป็นเพลย์เยอร์หรือมอนสเตอร์ก็ตามเวลาที่ตายลง ปกติแล้วทุกอย่างจะสลายไปหมดรวมถึงอุปกรณ์สวมใส่ด้วย ซิลิก็้ายืนมือออกไปอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ใช้นิ้วชี้มือขวาคลิกไปที่ผิวหน้าของชนนก ๑ ครั้ง ตรงวินโดว์กิ่งโปร่งใสที่ลอยขึ้นมา มีน้ำหน้กับชื่อไอเท็มแสดงอยู่ด้วย

SWORD ART ONLINE

AINCRAID

SWORD ART ONLINE

© Reki Kawahara 2009

All rights reserved.

First published in Japan in 2009 by ASCII MEDIA WORKS INC., Tokyo
That translation rights in Thailand arranged with ASCII MEDIA WORKS INC.
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้

เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ ทั้งเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใดๆ ทั้งสิ้น

Story and characters in this is a fiction
for entertain based on author's imagination,
and not involve with real event, people or places in real life.

สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาคภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศไทย
ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดนำไปลอกเลียน ทำซ้ำ ในรูปแบบ หรือวิธีการใดๆ

All Rights Reserved.

This book is published in Thai under the legal permission from Japanese licensor,
Prohibit from copy or reproduce in any forms or means.

SWORD ART ONLINE

AINCRAID

เรื่อง : เรติ คาวาฮาระ / ภาพ : abec

แปล : สรพงษ์

บรรณาธิการ : Masaki Tohma

กองบรรณาธิการ

YashNo

Art Director : ChroNo

ปก : Calbee

รูปเล่ม : วิรัช ตระกูลพัฒนกร

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก

บางโพธิ์พวง ย่านนาวา ททท. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 170 บาท

จัดจำหน่ายโดย ธนบรรณเป็นแก้ว โทร. 02-434-8270

www.zenshu.co.th

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

كاتب

170 บาท

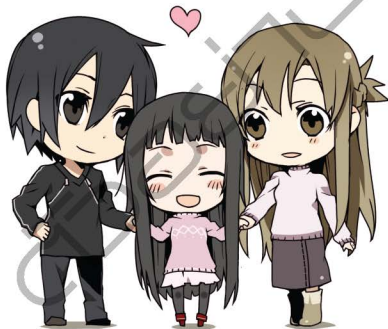
SWORD ART ONLINE

© Reki Kawahara 2009

All rights reserved.

First published in Japan in 2009 by ASCII MEDIA WORKS INC., Tokyo
Thai translation rights in Thailand arranged with ASCII MEDIA WORKS INC.
through Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

Action Fantasy

facebook.com/zenshucomics

www.zenshu.co.th

